

КАНБАК-ШАЛ

Превод от руски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Старият Канбак-Шал живеел с жена си в стара продупчена колиба. Те нямали нито добитък, нито овце. Имали само една пъстра котка. Когато жената предяла прежда, котката-пъструшка тичала, играела, като побутвала бабата с опашката си. Дядото по цял ден ловял риба на езерото.

Веднъж той се връщал у дома си, като носел нанизана на връв наловена риба. Среещнала го лисана.

— Дай ми риба! — казала му лисицата.

— Не може, лисанке, у дома ме чакат бабата и котката гладни.

— Дай, или ще ти взема всичката риба.

Изплашил се старецът и дал на лисицата шаранче.

Изяла лиса шаранчето и се облизала — много вкусно.

— Още ми дай, по-голяма риба, иначе ще извикам злите великани.

Канбак-Шал се изплашил и хвърлил на лиса малка костелива рибка.

Разсърдила се тогава лиса, затичала се и извикала злите великани. Не успял дядото да направи и две крачки и пред него застанали трима великани.

— Свърши се с тебе, дядко, от тука жив няма да си идеш.

А дядото им казал:

— Нямам време да се разправам с вас: у дома ме чакат гладни бабата и пъстрата котка.

Спуснали се великаните към дядото, но той им извикал силно:

— Нима не ви е скъп живота?

Великаните отпуснали ръце учудени.

— Най-напред да премерим силите си. Тогава ще видим кой ще си иде от тука жив! — казал храбро дядото.

— Може и така, — съгласили се великаните.

— Кой от вас може с краката си да избие от земята мозък? — казал на великаните дядото.

— Трябва да се опитаме! — отговорили те.

И ето започнало се състезанието.

Злите великани, обути в железни обуца, изкопавали цели дупки, разтрошавали грамадни скали, но не могли да избият от земята мозък.

Когато се уморили вече много, дядото ги завел при езерото. Там той намерил патешко гнездо с яйца и го ударил силно с крак. Пръски

от яйцата се полепили по очите на злите великани. Тогава те се поклонили на силния дядо и го поканили на гости у дома си. Нагостили го добре и го помолили да иде за вода.

Взел дядото тежката празна кофа и едва я замъкнал до кладенеца. Взел пръчка и започнал да подкопава кладенеца.

Минало се дълго време великаните изгубили търпение да чакат и отишли при кладенеца.

— Какво правиш тук толкова?

— Искам да закарам водата до колибата, та да не се мъчите да пренасяте.

Изплашили се великаните, че водата ще залее колибата им, гребнали вода с кофата и я занесли в колибата.

После дали въже на дядото и му казали:

— Изскуби две дървета и ги донеси за огъня. А дядото едва-едва замъкнал въжето до гората. Чакали, чакали великаните да се върне дядото, па като не могли да го дочакат, отишли подире му в гората.

Намерили го прегърнал едно дебело дърво, стои и размишлява, а с въжето обхванал много дървета.

— Какво си намислил да правиш? — попитали го великаните.

— Всичките дървета, които съм обвързал с въжето, ще занеса в колибата...

— А защо си прегърнал това дебело дърво?

— Мисля, към слънцето или към месеца да го хвърля. Жал ми е да съборя слънцето, а пък и месеца ми се иска да остане.

— Ах, остави ги! — започнали да го молят великаните и сами изкубнали по едно-две дървета заедно с корените и ги занесли в колибата.

Вечеряли. Легнали да спят. Хъркал нарочно дядото, а сам слушал какво си говорят великаните.

— Силен старец, опасен човек, трябва да го убием.

Единият великан изострил сабята си и ударил върху дядото с всичка сила. Изхвъркнали искри. Сабята се разтрошила на малки парченца. Тогава великаните започнали да секат стареца с ножове.

Когато всичките ножове се изпочупили, великаните легнали да спят. А дядото, който бил турнал на леглото си под завивката каменната чутура, се бил скрил в ъгъла под натрупаните дърва.

На сутринта дядото казал на великаните:

— Добре спях, само през нощта изглежда че са се вмъкнали комари и ме хапаха малко.

Спогледали се злите великани и поклатили глави изплашени.

Тръгнал дядото да си върви и поканил великаните да му дойдат на гости.

Като стигнал у дома си, дядото накарал жена си веднага да турне тръстики под покривките на одъра.

Ето и гостите дошли и седнали на одъра. Едва се помръднат на одъра и тръстиките зашумят.

— Какво си турнал под одъра си? — попитали великаните стареца.

— А, нищо особено — кости.

— Какви кости?

— На моите врагове.

Спогледали се великаните: станало им не много весело. А през това време дядото казал на бабата шепнешком, но така, че гостите да могат да чуят:

— Единия великан ще сварим сега, а ако не стигне, може и втория, а третия ще оставим за утре.

Изплашили се злите великани и избягали от колибата. Бягат великаните и се оглеждат: не гонят ли ги? А насреща им се задала лисана.

— Защо сте се запъхтели такива?

Те й разказали за страшния старец.

Лисицата се разсмяла и им казала:

— Що за глупост! Тоя дядо е такъв страхливец, че аз много пъти съм му вземала рибата.

Придумала лиса злите великани и ги повела обратно да накажат дядото. А дядото ги видял и завикал:

— Благодаря ти, лисо, че ги водиш обратно. Иначе щяхме да останем с бабата гладни.

Злите великани хванали лисицата и я убили, а сами избягали. Дядото се приближил до мъртвата лисица и казал:

— Сега вече не се боя от тебе, макар и да лежиш с отворена уста.

Дядото одрал кожата на лисицата, продал я и си купил овчица. Овцата родила две агънца. Пораснали агънцата и станали също овце.

Те родили по две агънца. Така дядото скоро завъдил десет овце. После станали сто и най-после — хиляда овце с овни.

Дядото пасял в степта стадото си. Бабата дояла овцете, от млякото правела сирене, от вълната — черги.

Добре си живеели те в новата палатка — дядото, бабата и пъстрата котка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.